

Det andliga rummet

Hon väver för att skapa en förbindelse med världen. Insikten om att den förbindelsen är bruten gjorde henne till konstnär. Med varje tråd i vävens mönster vill hon synliggöra och återupprätta det inre sammanhanget i tillvaron. Hon lyssnar inåt, tar emot och ger det nya en yttre gestalt i väven.

Jag står i *Det andliga rummet* i Edsviks vackra konsthall i Sollentuna. "Med utgångspunkt från naturens tempel och element, människans forntida helgedomar, vill vi med *Det andliga rummet* inbjuda till en resa i det inre och reflektera kring livets mysterier och möjligheter", skriver idégivaren Lars Kollberg om bakgrunden till utställningen. I rummet finns ett tiotal kvinnliga konstnärer närvarande genom sina verk med andliga teman.

En av dem är den norska vävaren Ragnhild Monsen med det uttalade syftet att återupprätta förbindelsen med det inre. Hennes suggestiva "draperi" i regnbågens färger kallad **Hoppet** lyser mot mig i rummet. Den finns också som altarfond i Søreisa kyrka i Norge där den hänger från golv till tak längs hela korväggen. "Det är en varp mellan himmel och jord där vi kan väva in våra liv", säger hon i en kommentar till altarutsmyckningen på sin hemsida (www.ragnhild-monsen.com).

Det andliga rummet är en passage in i ett annat tillstånd, heter det i en beskrivande text om utställningen. Det är steget in i en annan värld — **den heliga** — en fördold, hemlighetsfull och magisk dimension där drömmarna och visionerna hör hemma. Konstnären Lena Lerviks skulpturala installationer av Uppenbarelsebokens olika motiv möter mig längst in i lokalen. Där står "Moderns sju skålar" i en cirkel på golvet med en skulptur av den heliga visheten, Sofia, i centrum. På väggarna finns de sju änglarna visualiserade genom ljusa, transparenta hårslingor mot naturvita dukar. "Och jag hörde en stark röst ur templet som sade till de sju änglarna: 'Gå ut och töm de sju skålarna med Guds vrede över jorden.'" (Upp 16:1). Vredens skålar formar med sina olika färger en fredsmeditation över "Moderns värld", dvs jordens energier subtilt förgrenade i materien och i människans kropp.

Jag står länge kvar i rummet med frågan om mitt eget andliga rum och med bilden av alla kvinnor som genom åren frågat efter levande sammanhang och rum för den inre växten. Då slår det mig att det andliga rummet i sig är frukten av en skapande process. Precis som hos vävaren är det naturligtvis den brutna förbindelsen inåt som gör oss till andliga sökare. Vi vänder oss inåt för att söka kontakt med det osynliga och kan oväntat bli uppfyllda eller "havande med

det gudomliga". Det kan vara omtumlande eftersom andligheten tar hela människan i anspråk. Den gör inte åtskillnad mellan ande, själ och kropp utan gör oss till levande tempel med ansvar för varandra i världen.

När vi förstår att trådarna i våra livsvävar är sammanvävda med varandra i en stor varp så får vi möjligheten att sprida hopp istället för misströstan. Det kan vara livsavgörande för många unga kvinnor som har gått in i självdestruktiva mönster som i sin tur speglar dödens och kluvenhetens kultur i vårt samhälle. Motbilden är en andlig förståelse av världen som upprättar inre samband i vördnad för – inte dödens - utan livets kultur. Det är just det som de kvinnliga konstnärerna med sin känslighet visar.

Vi säger ofta att förändringen kommer inifrån men den förutsätter en trohet mot det skapande uttrycket. En beredskap att känna in och ta emot det nya som vill födas. Det kan felaktigt framstå som en inåtvänd eller individualistisk hållning men processen innebär, precis som i barnafödandet, att centrum förflyttas från oss själva till **det nya livet**. Det tror jag också är vägen till en äkta omvändelse, *metanoia*, där livet får en ny riktning både för oss själva och vårt liv tillsammans med andra.

Var finns då kyrkan i allt detta? Frågan

går inte att undvika i mötet med alltmer uttalade behov av andliga rum för människans väl. Jag kan inte förstå annat än att den utmaningen är särskilt riktad till kyrkans kvinnor. Har vi modet att gestalta rum för en levande andlighet i kyrkans hägn? Finns det lyhördhet och beredskap för att ta emot den hungrande och sökande? Det är lätt att vända bort blicken med hänvisning till brist på tid och resurser eller motstånd från konservativa krafter. Men då har man glömt det som kanske är viktigast av allt – att hjälpen kommer inifrån.

Det är inte kampanjer eller spektakulära evenemang som banar väg för en levande andlighet. Det räcker ofta med närvaro, öppenhet och en bekräftande blick. Initiativen till nya former föds i genuina möten och ömsesidiga utbyten mellan oss. Det är det organiska växandets lag som bygger på sannhet mot oss själva och varandra. Det är min tro att en förnyelse av kyrkan skulle kunna gå till så att hon omärkligt för det yttre ögat förvandlas från förstenad form till levande andligt rum.

©Lisbeth Gustafsson